

Ὀρκος τοῦ Βασιλέως, ὡς κεφαλὴ, ὑπέρτατος καὶ μέγας Ἀρχηγὸς τοῦ Βασιλικῆς καὶ στρατιωτικῆς Τάγματος τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, καὶ τοῦ Βασιλικῆς Τάγματος τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

» Ὀρκίζομαι δημοσίως εἰς τὸν Θεὸν νὰ διαφυλάξω πάντοτε τὸ Βασιλικὸν καὶ στρατιωτικὸν Τάγμα τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, καὶ τὸ Βασιλικὸν Τάγμα τοῦ Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐκπέσωσι » ἀπὸ τὰ ἐνδοξὰ των προνόμια νὰ φορῶ τὸν Σταυρὸν τῶν εἰρημένων « Ταγματίων, καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶ εἰς τὴν διαφύλαξιν τῶν περὶ αὐτῶν θεοπισθέντων. Οὕτως Ὀρκίζομαι καὶ ὑπόσχομαι εἰς τὸν Ἅγιον Σταυρὸν » καὶ εἰς τὰ Ἅγία του Εὐαγγέλια.

Μετὰ τοὺς ὀρκους τοῦτους ἐξεδύθη ὁ Βασιλεὺς τὴν χλαμίδα καὶ ἐμεινε μὲ τὸν ὑποχιτῶνα, ἔχων ἀσκεπῆ μόνον τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμελλε νὰ γίνῃ τὸ Ἅγιον Χρίσμα. Ὁ Δεσφῆνος ἔβαλε τοὺς πτερινιστράς (éperons) εἰς τὴν Α. Μ., καὶ ἀμέσως τοὺς ἐπῆρε πάλιν, καὶ τοὺς ἔθεσεν εἰς τὸ βωμὸν, ὅπου ἦσαν καὶ κατ' ἀρχάς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐλόγησεν ἔπειτα τὸ ξίφος τοῦ Μεγάλου Καρόλου, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος Προεστὴς τῆς Ἐκκλησίας ἔζωσε τὸν Βασιλέα μὲ διαφόρων εἰδῶν τελετὰς καὶ δεήσεις ἀναλόγους. Ἀναβὰς ἔπειτα καὶ γονυπετήσας ὁ Βασιλεὺς ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν ἔλαβε καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸ αὐτὸ ξίφος γυμνωμένον. Ἡ Α. Μ. τελευταῖον τὸ ἔδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ Πρωτοστράτου Δουκὸς τῆς Κονελιάνης, τόπον ἐπέχοντος τῶν ὑπουργημάτων τοῦ Contestable.

Ἀνοιχθεὶς ἔπειτα τῆς λειψανοθήκης, ἣτις περιέχει τὴν ἁγίαν φιάλην ἐστράφησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκεῖθεν μὲ χρυσοῦν βελόνην μίαν στάλαν, τὴν ὁποίαν ἀνέμιξε μὲ τὸ Ἅγιον Χρίσμα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀχθεὶς πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἠλείφθη παρ' αὐτοῦ μὲ τὴν τυπικὴν ἐντολὴν πρῶτον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μετώπου, ἔπειτα εἰς τὸ σῆθος, καὶ τελευταῖον εἰς ἄλλα ἐπτὰ μέρη τοῦ προσώπου.

Μετὰ τὸ Ἅγιον χρίσμα ἐνδύθη πάλιν ἡ Α. Μ. τὰ Βασιλικά του ἱμάτια· ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος εὐλόγησεν ἔπειτα μίαν ζυγὴν χειροκτίων, κατὰ τὰ ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μονάρχου· εὐλόγησας ἐπομένως καὶ τὸ δακτυλίδιον, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν δακτυλίτην δάκτυλον τῆς βασιλικῆς δεξιᾶς· εἰς τὴν αὐτὴν δεξιᾶν τοῦ ἔδωκε καὶ τὸ σκήπτρον, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀριστερὰν τοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς δικαιοσύνης. Τελευταῖον ἐστάθησαν κατὰ σειρὰν οἱ Πρίγκιπες ἐκ δεξιῶν καὶ ἐνανθῶμων τῆς Α. Μ., ἕκαστος κατὰ τὸ ἀξίωμα του, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος λαβὼν ἐκ τοῦ βωμοῦ τὴν τιάραν τοῦ μεγάλου Καρόλου καὶ εὐλόγησας, τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς τοῦ Βασιλέως.

Μετὰ τὴν ἐκπεραίωσιν τῆς χειροτονίας ἐσήκωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν θρόνον τοῦ· καὶ ἀφ' οὗ ἔγινεν εἰς τὴν Α. Μ. βαθεῖα προσκύνησις, ὁ Προεστὴς τὸν ἐφίλησε καὶ μεγαλοφῶνως εἶπε τρεῖς φορὰς· Ζήτω ὁ Βασιλεὺς εἰς τοὺς αἰῶνας! καὶ ἕκαστος ὁμοφῶνως ἐκφώνησε, Ζήτω!

Τότε ἤρχησε μελωδεδεσπότη Μουσική· ἐξεσχίσθη ἀμέσως τὸ πανί, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ ἔσω τῆς ἐκκλησίας διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὸ εἰς τὰς θύρας πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἤρχισεν ὁ ἀὴρ ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν πυροβόλων, ὁ λαὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸν, ἐν ᾧ οἱ κήρυκες τοῦ πολέμου ἐμοίραζον νομίσματα τῆς στέψεως, καὶ οἱ βασιλικοὶ κληρονομοὶ ἄφηναν νὰ πετώσιν ἐλευθέρως μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν διαφόρους περιστράς καὶ ἄλλα πουλιά· ἔπειτα ἀπεκρίθησαν τὰ πυροβόλα τῶν προμαχῶνων (remparts), καὶ ὅλοι οἱ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πόλεως κώδωνες ἤχησαν· θάμβος δὲ χαρὰς ἐκυρίευσεν ὅλων τὰς καρδίας.

Πανηγυρικῶς ἔπειτα ἐψάλλη ἡ Δοξολογία, καὶ ἔγινεν ἡ Λειτουργία, καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Βασιλεὺς τῶν ὄπλων καὶ τρεῖς κήρυκες ἐπαρρόησασαν τὰ πρὸς φερόμενα, συνιστάμενα εἰς ἀγγεῖον ἀργυροῦν χρυσωμένον καὶ πλήρες οἴνου, ἕνα ἀργυροῦν ἄρτον, καὶ ἕνα δίσκον ἀργυροῦν χρυσοκαπνισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦσαν νομίσματα μὲ τὴν εἰκόνα τῆς χειροτονίας, ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν ὑπὸ τὰ δύο εἶδη.

Τελευταῖον ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βασιλέως ἄλλο ἐλαφρότερον διάδημα, καὶ ἡ Α. Μ. φέρων εἰς τὴν δεξιᾶν τὸ σκήπτρον, καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν τὴν χεῖρα τῆς δικαιοσύνης, ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς θαλάμους του, διαπερνῶν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν στοάν, (galerie) μὲ μεγάλας τελετὰς. Ἡ φωνὴ » Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτωσαν οἱ Βορβῶνες « ἐσυντρόφευσαν τὴν Α. Μ. ἕως εἰς τὸ παλάτιόν του.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· τὴν 6 καὶ 18 Αὐγούστου.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἀδρῆ Κόχρανου (Cochrane) εἰς βοήθειαν τῶν Ἑλλήνων εἶναι κατὰ τὸ παρὸν ὅλων τῶν ἐν Λονδίῳ συνδιαλέξων τὸ ἀντικείμενον, καὶ ἡ πλέον ἀξιοπεριέργως εἰδήσις. Ἡ Ἐφημερὶς Globe and Traveller προσθέτει, ὅτι ὁ εἰρημένος Ἀδρῆς θέλει συντροφευθῆ προσέτι καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ροβέρτον Οὐέλσωνα, καὶ θέλει εἶναι ἀρχηγὸς τεσσαρῶν χιλιάδων στρατοῦ μεταξὺ Ἀγγλῶν καὶ Γερμανῶν, ἐνὸς σώματος πυροβολιστῶν μὲ τὰ ἀνάλογα πυροβόλα καὶ ὄχι ὀλίγων ἀξιωματικῶν. Λέγεται προσέτι ὅτι ἠγοράσθησαν καὶ δύο νῆες τῆς γραμμῆς τῶν 74, αἱ ὁ-

ποῖαι θέλουν μετασχηματισθῆ εἰς φρεγάτας δικρότους case, ὡσαύτως δὲ καὶ δύο πλοῖα ἀτμοκίνητα.

Ἡ Ἐφημερὶς Ταχυδρόμος (Courier) λέγει, ὅτι αἱ συνθήκαι δὲν ὑπεγράφησαν μὲν ἀκόμη, θέλουν ὅμως ὑπογραφῆ, καὶ ὅτι ὁ Ἀδρῆ Κόχρανος εἶναι ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἐπιχειρεῖται τι ποτέ, χωρὶς νὰ ἔχη καὶ τὰ βέβαια τῆς ἐπιτυχίας μέσα. G. di G.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ τὴν 23 Αὐγούστου.

Ἄρκετόν καιρὸν ἐστερούμεθα ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης, καὶ ἐπομένως δὲν ἐγνωρίζομεν ὑπὸ ποίαν μορφήν παρεστάνοντο ἐκεῖσε τὰ περὶ τῆς πατρίδος μας. Ἐσχάτως λοιπὸν λαβόντες μερικὰς, μὲ ἀπορίαν μας ἀπερίγραπτον βλέπομεν, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν συντακτῶν αὐτῶν μακρὰν τοῦ νὰ κρίνωσι μετ' ἀπαθείας περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διατρεχόντων, εὐαρεστοῦνται νὰ δημοσιεύουν μᾶλλον ψεύδη, παραλογισμοὺς, ἢ ὑποθέσεις πολλὰ κακῶς θεμελιωμένας· καὶ τὸ χεῖριστον ἀκόμη, ὅτι ἐγκαταλείπουν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπειπισίαν τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα, καὶ λέγουν, ὅτι ἡ ἐπαναστάσις τῆς Πελοποννήσου ἐγγίξει εἰς τὸ τέλος τῆς. Ὁ Ρεσσίτ-πασσας θέλει βιάσει τὸ Μεσολόγγιον νὰ παραδοθῆ· καὶ τότε τί ἡμποροῦν πλέον νὰ κάμουν αἱ νῆσοι; — Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κάμνουν λογαριασμοὺς εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ ἔχουν ποσῶς ἰδέαν μίτη περὶ τῶν πράξεών μας, μίτη περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὁδηγῶν μας· ὅθεν καὶ κατὰ τοῦτο δὲν τοὺς συνεριζόμεθα. Τὸ μόνον εἰς αὐτοὺς ἀσυγχώρητον εἶναι ὁ εἰρωνικὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον εἰς πολλὰς ἐφημερίδας των ἐκφράζονται, καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου κατατραυματίζουσι τὰς αἰσθαντικὰς καὶ τὰς ὠρμισμένας νὰ ἀποθάνωσι διὰ τὴν ἠθικότητα τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καρδίας. Αἱ εἰρωνεῖαι αὗται εἶναι πλέον κεντηστικαί, παρὰ τὰς ὑβρεῖς αὐτὰς τῶν ἐχθρῶν μας Τούρκων· διὸ καὶ κατ' ὄρθον λόγον δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ μᾶλλον τοὺς τοιοῦτους Τούρκους, παρὰ Χριστιανούς. Ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἱερὸς, ἐπειδὴ εἶναι ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ κατὰ τῆς ἡμισελήνου· ὅθεν ἂν τὰ πρὸς τὸ παρὸν ἐπικρατοῦντα ἐν Εὐρώπῃ πολιτικὰ συστήματα δὲν ἐπιτρέπουν τὴν συνδρομὴν τῶν μαχομένων κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ πτωχῶν Χριστιανῶν, νομίζομεν, ὅτι ἔπρεπε καὶ τὰ ἴδια αὐτὰ συστήματα νὰ ἀπαγορεύωσι τὴν δημοσίευσιν τοιοῦτων σαρκασμῶν, γινομένων κατ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πέντε ἔτη ὀλόκληρα ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ζήσωσι Χριστιανοὶ καὶ ἐλεύθεροι πολῖται.

Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ἀρέσκωνται νὰ λαλοῦν οἱ θερμοὶ συνήγοροι τῆς νομιμότητος τοῦ Χου νκι ἀρ ἐναντίον τοῦ ἱερωτέρου τῶν ἀγῶνων, τῆς τυπογραφίας ὁ φωστὴρ θέλει διαλύσει τὸ σκότος τοῦ ψεύδους, καὶ θέλει κάταλαμπρύνει τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ πνεύματα τῶν ὄσοι δι' ἄλλα των συμφέροντα προσπαθοῦν νὰ μᾶς βλάψωσι. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅταν ἀναμῆνῃ τὴν ὀρθὴν σύστασιν τῆς ἀπὸ ἀνθρώπων, τῶν ὁποῖων αἱ καθημεριναὶ χρεῖαι δὲν τοὺς δίδουν καιρὸν διὰ νὰ ἐξιχνιάζωσι γυμνῆν τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν αὐτήν.

Σήμερον ἔφθασεν ἐνταῦθα ὁ Εἰσοχ. Ἰατροχειρουργὸς κύριος Βικέντιος Μαυρίκιος Φωμάνος, φέρων ἀπὸ Κέρκυραν διάφορα ἱατρικὰ τῆς τέχνης του καὶ πανικὰ ἀναγκαῖα διὰ τοὺς πληρωμένους, προσφερόμενα δωρεὰν παρὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ φαρμακοπώλου κυρίου Δ. Κ.

Εἰδήσεις τῆς Πελοποννήσου.

Ἀπόσπασμα γράμματος τοῦ στρ. Νικίτα Σταματελόπουλου πρὸς τὴν ἐνταῦθα Ἐπιτροπὴν.

Ἐκ Δημιτζάνης τὴν 24 Αὐγούστου.

... Οἱ ἑξ ἑκατὸν ἄραβες, τοὺς ὁποῖους ὁ Ἰμπραῖμης, ἀναχωρήσας διὰ τὴν Μοθώνην ἄφησεν εἰς Δαβιάν, Μύλου, καὶ εἰς τὰ περίξ τῆς Τριπολιτζᾶς ἐκτυπήθησαν χθὲς ἀπὸ τὸν Γεν. Ὀπλαρχηγὸν μὲ τόσων γενναῖο-καρδίαν τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν νὰ σᾶς ἐξιστορήσω δὲν δύναμαι. Β-θουσιάσθησαν εἰς τὴν αἱματώδη ταύτην μάχην 600 ἄραβες, ἐζωγράφθησαν πολλοτάτοι, ἐκυριεύθησαν 450 μουσκέτα μὲ τὰς λόγχας, των, 30 ταμποῦρα, πλῆθος ζῶα, καὶ ἕως ἄλλοι χίλιοι ἄραβες ἐφονεύθησαν εἰς τὰς ἐνέδρας, τὰς ὁποίας σποράδην εἶχον κάμει οἱ Ἕλληνες. Εἰς τὴν σημερινὴν μάχην τὸ στρατιωτικὸν μας ἔδειξε τὰ πλέον ἡρωικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος σημεῖα· καὶ ἕτεροι τρισχίλιοι ἄραβες κλεισμένοι εἰς ἕν παλαιόκαστρον δὲν ἤθελον διαφύγει ἀφύκτως τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἑλληνικῆς ῥομφαίας, ἂν ὁ Ἰμπραῖμης, ὅστις ἔφθασεν αἰφνιδίως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤθελε βραδύνει τὴν ἐπιστροφὴν του ἀκόμη μίαν ἡμέραν. Ἐν τοσούτῳ μετὰ τὴν πεισματικὴν ταύτην μάχην ὅλοι οἱ ἄραβες ἐκλείσθησαν εἰς τὴν Τριπολιτζάν, εἰς ὑπερβολὴν ζαλισμένοι καὶ ἀπορούντες περὶ τῶν πρακτέων των.